

Utolsó előadóként Csuka Zoltánról, a mi könyvtárunk névadójáról beszéltem. Sajnos előfordul, hogy még könyvtártól is kapunk levelet Csuka Zoltán nevére, reméljük, ez csak véletlen „baki” és nem a tájékozottság hiánya. Mi mindenestre mindent megteszünk, hogy ez ne így legyen. Előadásomban elsősorban arra fókuszáltam, hogy könyvtárunk mit tesz a névadó emlékének ápolásáért. Tudni kell, hogy az 1984-ben elhunyt irodalmár a városra hagyta ingatlanjait, könyvtára nagy részét, így ennek gondozása is a mi feladatunk. Ugyancsak erős kötődést jelent a költő özvegyével való kapcsolattartás.

A Gerber György által levezetett tanácskozás során a résztvevők képet kaptak arról, kik is ezen könyvtárak névadói, de ennél is fontosabb talán az a következtetés, amit talán levonhatunk: a névadó személyének választása a könyvtár identitástudatát nagy mértékben erősítheti. Úgy gondolom, az intézménynek egyéni vonásokat ad, tevékenységét színesíti a névadó emlékének ápolása, a szellemi örökség továbbvitele. Legyen az a névadó országosan ismert, a kötelező olvasmányok írói között szereplő, vagy csak a településen, vagy szűkebb szakterületén ismert személyiség.

Bazsóné Megyes Klára

Faludy Györgyre emlékezünk*

Elment hát a Nagy Csavargó.

Tudtuk, hogy bekövetkezik egyszer, de elképzelhetetlen volt, milyen lesz majd, amikor fogja magát, és valóban elmegy.

Hiányzik. Máris betölthetetlen az űr, amit maga után hagyott.

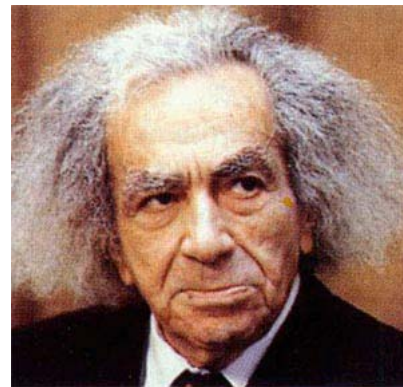
Rendkívüli ember volt, s én boldog vagyok, hogy ismerhettem, hogy barátja lehettem.

Gazdag élete utolsó éveit bearanyozta egy szerelem, utolsó cseppig kiitta borát.

Annyi mindent hátrahagyott nekünk, oly sokat tanultunk tőle, mégis mennyi mindent magával vitt! Most aztán tovább beszélgethet József Attilával, játszhat Karinthyval, Kosztolányival...

Tanultuk életszeretét, szép iránti vonzódását, humanista gondolkodását, az ész, az elme

fontosságát, a napfény tisztelétét, az illatok imádatát. Megtanultuk tőle, hogy a szerelem kortalan. Pár héttel 96. születésnapja, néhány nappal legújabb könyve bemutatója előtt eltűnt ebből a földi létből, ami a sok szépség mellett rengeteg szenvedést, gyötrelmet is okozott neki, s mely mégis annyira kedves volt számára.

Hiányozni fog, de mindig velünk marad már.

Öt alkalommal volt a Balatonkenesei Könyvtár vendége, ahol tisztelői hosszú sorokban vártak dedikálására, s megilletődve hallgatták szavait.

Barátságunk okán családommal együtt gyakran találkoztam vele és feleségével: támaszával, „kis motorjával” Faludy-Kovács Fannyval. Számomra felejthetetlenek együttléteink, átbeszélgetett éjszakáink, közös szilveszterünk, a kirándulások, beszélgetős estek, kölcsönös vendégségek otthonainkban, születésnapjaink ünnepségeinken. Hihetetlenül művelt, intelligens, szikrázó szellemű, humorú, barátságos, kedves és szerény embert – igazi világpolgárt ismertem meg, aki tiltakozott az ellen, hogy a plakáton neve alá kerüljön a „költőfejedelem” titulus.

Faludy György Kossuth-díjas író, költő, műfordító és filozófus, a magyar költészet nagy doyenje élete végéig aktívan dolgozott, írt, előadásokat tartott. A teljes XX. századot átölelő életművet hagyott ránk. Halálával pótolhatatlan veszteség érte a magyar társadalmat, a magyar és nemzetközi irodalmi életet. Köszönöm, hogy barátja lehettem.

Györgydeákné Takács Hajnalka
könyvtárvezető, személyes jó barát,
Balatonkenese

Faludy György:
Utóirat, mely temetésemet illeti (részlet)

XLVI
Ültessetek fejem fölé egy árva
kis szilvafát s mellemre
pázsitot,
de a kék ég szerelméért ne
drága

* Elhangzott Faludy György temetésén, 2006. szeptember 9-én a Fiumei úti temetőben.

márványtömböt vagy gőgös
gránitot:
rendjeleket s dízsírhelyt sohse
kértem,
s bár hóhérekben lengett
életem:
az úgynevezett úri
tisztességhez
mégis túl tiszta volt az én
nevem.

XLVII.

S ne törődjete halotti
torommal,
jó lesz nektek, ha van, dohos
kenyér,
s ha nem nagy munka, írjátok
korommal
vagy kátránnyal egy szürke
vagy fehér
középnagy kőre, amilyen a
réten a lábatok alatt ezer akad:
hogyan úgy ki és mi volt az
életében, ki itt enyészik lenn a föld alatt.

Levél egy kollégához*

Dolgoztál-dolgozol gyermekkönyvtárosként, iskolai könyvtárosként (általános iskolában), igazgatóként városi könyvtárban, most iskolai könyvtárosként egy országos hírű gimnáziumban. Módszertanos, az igazi jó módszertanos voltál, empátiával, akarattal, önbizalommal, újrakezdési vággyal, segítőkészséggel, emelkedettséggel és praktikussággal, gyorsasággal és kiváló munkabírással.

Fiaskós és magad emésztő, de örökké tevékeny, menő manós, tisztelő és tiszteletet kiváltó, megbecsülő és megbecsülést érdemlő, az embereket utcán megállító, programokra invitáló, másokra figyelő, könyvtárosokat egyesületbe összefogó és utazó nagykövet, igazi TOLNAI könyvtáros voltál, az Év Könyvtára ünnepségének reflektorfényében meghatottan, zavartan álló, Bonyhád városa kitüntetését örömmel átvevő, majd érte szinte lelkiismeret-furdalást érző, könyvtárát „elhagyó”, hezitáló, magára utoljára gondoló.

* Antal Máriához, aki a bonyhádi városi könyvtár éléről távozott, hogy mostantól egy gimnázium diákjait csalogassa a könyvtárba.

Tetted és teszed a dolgod a KÖZJÓÉRT, mondom, de ismerlek, idegenek tőled a magasröptű szavak.

S tudok a kudarcokról (egyénekről és közösségeikről), a rossz közérzetről, a kollégák közönyéről, esetenként sértődéséről, az adott pillanatokban szükséges támogatások hiányáról, az éjszakai pályázatírás gyötrelmeiről, a hajnali riasztások kötelezettségeiről, a védett denevérekkel zászlóval vívott harcokról, a döntések előtti görcsökről (a költségvetési megszorítások elviselésére). A felújítások elhúzódságáról, a mesterek (és a „fizetők”) huzavonájáról, a nyomdahiabás címlapokról, a helyi települési önkormányzatok vezetői (Uram bocsá’) könyvtárosai nemtörődömségéről a szakfelügyeletet alkalmával.

S tudok a sikerekről (egyénekről és közösségeikről). A kollégák összefogásáról, csapatmunkájáról, a sok száz ötletéről, amelyek jórészt megvalósultak, az éjszakai pályázatírás eredményeiről, a (felesleges) riasztások utáni megkönnyebbülésről, a denevérek megmentéséről (miközben az olvasók békésen belenyugodtak abba, madarak röpte kíséri böngészésüket). A jó döntésekről, a pályázati sikerekről, a költségvetés kiegészítéséről, a fantasztikus szponzorokról, a felújítások utáni gyönyörködésekről, a saját kiadványok kézbeadásáról, ami büszkeséggel töltött el. A megértő helyi önkormányzati vezetőkről, támogatásukról. A bizalomról, az ígéretetek megtartásáról.

Nem feledhető a kollégák biztatása, Polcz Alaine rekedten is bársonyos hangja az olvasóteremben, a könyvbemutatókra várakozók izgalma, a késő éjszakába nyúló, legendás beszélgetések hangulata, a Nagy Gáspár-os szalonnasütések füstje, a versbe ringatott varázsos pillanatok emléke. A névfelvétel, az ötvenedik születésnap, a Völgységi Könyvfesztivál szinte az egész várost megható és megneveltető, boldogságos ünnepe. A névadó, Solymár Imre hagyatékának méltó megőrzése. A gyermekkönyvtár színpadi lépcsőjén álló gyerek önfeledtsége. Egy-egy kiskönyvtár rendbetételének látványa. Az informatikai fejlesztések lendülete. A vasárnap reggeli torokszorító búcsúzás, amikor csak ketten voltak: a könyvtár és te. A napsugarakat átszűrő tulipánfa ágai alatt ülők hallgatása éppen kollégánk, Gutai István könyvbemutatóján...

Már megint ez a botanikai vita! A fene tudja, lehet, hogy liliomfa...

Elekes Eduárdné